

PTUJSKI LIST

Politično gospodarski tednik.

Stane:

Za celo leto . . . . . K 15—
za pol leta 7:50
za četrta leta 3:80
za 1 mesec 1:30

Posamezna številka 40 vin.

Uredništvo in upravnništvo je v
Ptuju, Slovenski trg 3 (v starem
rotovžu), pritličje, levo.

Rokopisi se ne vrnejo.

Štev. 19

Ptuj, 10. avgusta 1919

I. letnik

Zborovanje zaupnikov JDS v Mariboru.

Preteklo nedeljo dne 3. avgusta 1919 zbralo se je lepo število zaupnikov JDS iz celega mariborskega okrožja v Narodnem domu v Mariboru. Iz poročilin živahne debate je bilo videti, kako potreben je že bil skupni pogovor o aktualnih vprašanjih in težnjah našega ljudstva.

Dragoceno je bilo stvarno poročilo podpredsednika deželne vlade za Slovenijo dr. Žerjava o notranji in zunanji politiki. Posebno je zanimalo poročilo stališča vlade v Beogradu glede izvoza in uvoza. Razjasnil nam je, zakaj je razumljivo stališče vlade, da zabranjuje izvoz našega blaga v inozemstvo, zlasti v Nemško Avstrijo.

Blago je danes zlato in škodujemo z izvozom tega sami sebi in celi državi, ker slabimo s tem našo valuto.

Denar Nemške Avstrije je danes ničvreden papir, razen tega je dokazano plačala Nemška Avstrija od dveh milijard do sedaj dovoljenega izvoza 1½ milijarde v ponarejenih jugoslovanskih bankovcih. Avstrijska banka na Dunaju še vedno tiska staro-avstrijski denar, katerega preštempljuje z jugoslovanskimi stampiljami, in ga na to uvaža kot plačilo za izvoženo blago. S tem početjem je pomnožila naše bankovce za 1½ milijarde, kar le neugodno vpliva na našo valuto, pri tem pa se nas okrade blaga. Z državo s slabo valuto je vsako trgovanje v obče zelo težko, ker se za blago ne dobi ista vrednost, zlasti pa še, če ravna na tako nepošten način.

Radi tega zadržujemo naše blago, zlasti ono, katero se ne pokvari, dokler ni urejeno našo valutno vprašanje, katero bo gotovo urejeno najpozneje meseca septembra.

Takrat bomo zahtevali izplačilo za prodano blago v naši valuti ozir. tej odgo-

varjajoči vsoti tujega denarja. Kar damo danes za ničvredne bankovce to direktno darujemo nasprotni državi, vrh tega pa še sami sebe oškodujemo z množitvijo bankovcev in zgubo blaga.

Glede izvoza in prodaje naših pridelkov, zlasti vina, živine, čebule itd. odpravo carine za uvoz za nas potrebnih reči, pripravljiva vse potrebno kmetijska družba, ki bo poskrbela, da naših ljudi ne zadene prevelika škoda.

Sprejele so se primerne resolucije, katere so se izročile deloma poslancu Narodnega predstavništva prof. Voglarju, kateri je odpotoval z njimi še istega dne v Beograd, deloma po predsedniku Dr. Žerjavu na deželno vlado.

Naša stranka je dosedaj žrtvovala vse za občni blagor našega naroda in celokupne države ter temu principu podrejela vso svojo delovanje. To priliko so uporabile nasprotnne stranke, ki so imele med tem časa dovolj se organizirati, in skušajo sedaj oškodovati demokratično stranko, kjer in koliko morejo.

Gotovo je, da bi bila naša stranka danes na vrhuncu, če bi izrabila razpoložene ljudstva v času preobrata v svoje strankarske namene in ne v blagor celokupnosti. Lahko bi ji bilo tedaj ubiti obe nasprotni stranki, vendar je imela v prvi vrsti pred očmi občni blagor celega naroda in novo ustanovljene države, na sebe pa pri tem popolnoma pozabila.

To v bodoče ne sme biti in ne bode in tudi mi moramo izvesti našo organizacijo do skrajnosti. Pri tem pa nas ne bode vodila le strankarska korist, ampak dobrobit celote.

Saj vidimo vsak dan, kako pridno delujejo vsi razdirajoči elementi, katerih cilj je ubiti našo samostojnost, spraviti v državo nemir in nered, da bi tem lažje ribarili v kalnem. Med tem ko umira v drugih državah boljše življenje, ker so prišli narodi do prepri-

čanja, da je to največje zlo, ki le uničuje, bi radi pri nas istega še le vpeljali. Naše ljudstvo v svoji pretežnji večini uvideva samo, kam vodi taka politika in gotovo ne bode šlo proti-državnim hujskačem na limanice, naša državna oblast pa ima danes že toliko moči, da bode lahko zatrla vsak tak poskus s silo, če bo potrebno.

Radi tega pa kličemo na delo vse one elemente, katerim leži na srcu dobrobit našega naroda in nedeljene celokupne države.

Proslava petdesetletnice Narodne čitalnice v Ptuj

Že 1. 1914 je minilo 50 let, odkar je bila ustanovljena Narodna čitalnica v Ptuj. Hoteli smo takrat primerno proslaviti njeno petdesetletnico. Priprave so bile v teku, kar izbruhne svetovna vojska. Mesto veselih dni so napočili žalostni.

Nemška besnost, ki je že hudo zdivjala 1. 1908 ob veliki skupščini Ciril Metodove družbe, je mislila, da je z vojsko prišel pravi čas za njo. Posurovele njene moči so se pokazale v pravi luči tudi v Ptuj, središču razvpitega štajerčijanstva. Zatreli so nam hoteli naše kulturne pridobitve, potlačiti nas, da ne vstanemo več. Ali sami so pali v jamo, ki so jo drugim kopali. Mi pa vstajamo in začenjamo novo dobo svojega življenja.

V tem času vstajenja in prerojenja hočemo naknadno proslaviti čitalniško petdesetletnico.

Dobrega pol stoletja je bila Narodna Čitalnica v Ptuj za narodno življenje v Ptuj in ptujskem okraju, središče, iz katerega je izhajalo in kamor se je stekalo narodno delovanje, središče, ob katero so se zaganjale nasprotnne sile, ki pa se jim je trdno ustavljalo. Ob petdesetletnici si hočemo natančneje ogledati to dobo narodnega prebujenja, premotriti delo naših narodnih mož, v spominu

Pravljice Božene Nemicove.

Prevedel Dr. P.

Povodna vila.

Vladal je kralj v daljni deželi, ki je bil neizmerno bogat. Z zlatom in srebrom so bile obložene stene in tla v kraljevskih sobah, po svili in baršunu so hodili; kadar se je sprehajal kralj s krasno kraljico po vrtu, so se biseri in dragi kameni na njunih oblekah tako lesketali, da jih ni mogel nihče dolgo gledati. Več let je živel kralj s svojo soprogo zelo srečno, le nekaj ga je žalostilo: otrok ni imel.

Nekega dne je priplula tuja ladja v pristanišče. Služabnik je naznanil, da želi kapitan s kraljem govoriti. Prišel je tuji kapitan pred kralja, poklonil se in poljubil rob z zlatom pretkane kraljeve halje. Kralj se je razveselil, ko je slišal, da je kapitan poslanec njegovega prijatelja, kralja sosedne države. Kapitan je izrekel prošnjo svojega gospoda, naj mu prihiči z vojsko na pomoč, ker sovražniki od vseh strani pritiskajo nanj. Kralj mu prošnje ni mogel odbiti. Kapitanu so pokazali sobo, da si počije. Kraljevi poslanci so se razleteli po deželi in klicali može na vojsko. Za sedem dni je bilo vse pripravljeno. Kralj je izročil vlado svoji soprogi in se poslovil od nje in zbranega naroda ter odpul na mnogih ladjah prijatelju na pomoč.

Kraljibi je bilo tesno pri srcu v krasnih dvoranah. Po obrežju je hodila vsak dan in se ozirala po brezkončnem morju. Nekoč je sedla utrujena pod košato

ablano ter zaspala. Sanjalo se ji je, da stoji pred njo gospa žalosnega, bledega, nenavadno lepega lica. Visoko vitko telo je pokrivala zelenkasta prozorna obleka in od glave do pet se ji je vila bela tančica vsa z biseri posejana. Kraljica se je ustrašila, a gospa se je sklonila k njej in rahlo izpregovorila: „Ne boj se, kraljica, s to lažbo prihajam k tebi. Povodna vila sem, tvoja sorodnica. Poznam tvojo željo, da bi rada imela vsaj enega otroka, zato poslušaj, kaj pravim: Ko se prebudiš zagledaš nad seboj na drevesu jabolko; utrgaj ga in pojej in tvoja želja se izpolni. Kadar boš imela sinčka, se zopet vidiva.“

Vila je izginila, kraljica pa se je prebudila. Mela si je oči in pogledala na drevo. Baš nad njeno glavo je viselo usodno jabolko in nad jabolkom pliček, ta je zletel na vejico in jabolko je padlo kraljici v naročje. Bilo je tako krasno, da bi ga slikar ne mogel lepšega naslikati.

„Zares, tako dobrega in okusnega jabolka še nisem pokusila, kar sem živa“, je rekla, ko ga je snedla.

Nato je šla v grad, a nikomur ni rekla o tem niti besedice. Kmalu pa je občutila da je povodna vila govorila resnico in v srcu ji je bila hvaležna.

Vesetje je zavladovalo po vsej deželi, ko se je izvedelo, da je kraljica dobila sina. Veselo vest so hoteli takoj sporočiti kralju, a kraljica je zabranila, da bi ga lahko sama iznenadila, kadar se povrne.

Zvečer, ko je kraljica zadremala, so se odprle duri in v spalnico je stopila povodna vila k mladi materi. „Srčna hvala!“, je zakljicala kraljica podajajoč ji otročiča. „Poglej, kako krasnega sinka imam!“

Vila ga je vzela v naročje, gledala mu dolgo v

lice ter ga podala spet materi in pravila: „Tvoja želja se je izpolnila; toda ne boš se otroka dolgo radovala.“

„Kaj mi praviš?“ je vprašala prestrašena kraljica. „Kaj se zgodi z mojim detetom? Ali ga naj spet zgubim?“

„Ne boj se in upaj!“ je odgovorila mirno vila. Usoda ti iztrga svoj čas sina iz naročja. Obilo nesreče ga čaka, toda ena reč ga obvaruje vsega hudega in povrne se zopet srečno k tebi. Na vodi se mu ni treba ničesar bati, tam ga bodem jaz varovala. „Ta le prstan (vila je snela z roke zlat obroček z rubinom kakor kraljica krvi in ga dala materi) obesi sinu na vrat, ki ga obvaruje v nevarnosti. Če pa ga da kdaj komu iz ljubezni, bo tisti namesto mene njegov varuh. Vedi, da ga je že eden iz tvojega rodu nosil.“

„Kdo?“ je vprašala kraljica radovedno.

„Ali nisi slišala nikdar o nesrečnem stricu tvojega soproga?“

„O da, slišala sem. Zaljubljen se je baje v vilo, ki se ji je potem izneveril. Iz strahu pred njo je zbežal pred dvema letoma v tujino, a ona ga je vendar iz maščevanja nekje potegnila pod vodo in ga zadavila.“

„Ni bilo tako“, je pravila povodna vila s tresočim se glasom. „Jaz sem tista vila. Srečna sva bila in eno dete sva imela. Toda sojeno mi je tako, da nisem smela imeti otroka pri sebi, ne živeti z možem. Ločila sem se od njiju. A niti oče ni smel z otrokom tukaj ostati, zato se je odpeljal, da bi nekje na tujem vzgojil otroka. Neko noč je nastala nevihta in razbila ladjo. Moj mož je utonil, ne da bi mu mogla rešiti življenje. Otroka pa je ostal živ, valovi so ga vrgli na otok, kjer so ga ljudje našli in vzeli k sebi. Jaz nimam sedaj nobene oblasti nad njim. Telo mojega ljubega moža pa leži v

preživeti vesele in žalostne dni, ki jih je imelo društvo, iz vsega pa hočemo črpati novih moči za novo bodoče delovanje.

In kakor so nekdanj v starodavni Ptuj radi prihajali rodoljubi od blizu in daleč, da v osebnem občevanju izmenjajo svoje misli in vplivajo s svojo prisotnostjo na ljudstvo, tako pričakujemo, da se snidemo tudi sedaj ob petdesetletnici od blizu in daleč v velikem številu v spomin preteklosti, v bodrilo bodočnosti.

Praznovala se bode petdesetletnica v soboto 6. septembra zvečer s koncertom in v nedeljo na to s slavnostnim zborovanjem in ljudsko slavnostjo.

Čitalniški odbor.

Kuga boljševisma

preti okužiti našo delavstvo po mestih in tovarnah, da celo našo kmetijsko ljudstvo. Povsod okrag lazijo razni agitatorji, ki pod najrazličnejšimi vzroki hujskajo zoper našo mlado državo. Veliko naših ljudi je že nasledlo tem hujskačem na limanice in po deželi se naleti na naše domače ljudi, ki zabavljajo v javnih prostorih na zaničljive hujskajoč način proti našim oblastvom in državi.

Nič jim ni prav, vse bi radi po svoje predrugačili in zboljšali na — boljševiski način. Radi bi bili brez postav, brez reda in miru in brez — dela! S silo jemati, brez dela dobro živeti, to je njih evangelij. Pošteni pridni kmetje so jim trn v peti. „Vse je last vseh“ je njihova najvišja postava. Kar pridni prideluje v potu svojega obraza in s krvavo žuljavimi rokami, bi naj bila last delamrznih potepuhov. Ti, ki si marljiv, skrben in v svojih potrebah skromen, boš moral svoj pridelek deliti z lenim, zapravljivim in v svojih potrebah nenasitnim boljševiskom. Imaš 4 krave v hlevu, ti bodo 3 vzeli brez plačila. Ko bo pošel izkupiček teh 3 krav, prišli še bodo po zadnjo, ker ni tvoja, ampak last — vseh!

Povsod boljševismu odklenkava, le pri nas se še nahajajo nahujskani nevedneži, ki si zažele takih nesrečnih razmer tudi v Jugoslaviji.

Slovenci poštenjaki! Ne dajte se zapeljati po takih delamrznih, zločinskih potepuhih! Storitite potrebno, da se take vrste ljudi spravi takoj na varno!

Okrajnim zastopom in okrajnim glavarstvom na Štajerskem.

Sklicujem kot predsednik likvidacijske komisije za Štajersko na dneve 11. in 12. septembra t. l. z začetkom ob pol 9. uri vsa-

moji podzemeljski palači med samim cvetjem. Ljubezen me veže k tvojemu rodu in nimam pokoja, če grozi komu izmed vas nevarnost. Ako pa se združi tvoj rod z mojimi, boste srečni na veke in vladali boste dolgo in slavno. Potem najdem tudi jaz svoj pokoj. Pomni si moje besede, a nikomur jih ne izdajaj. Mene ne boš videla več.“

Dve solzi, kakor bisera sta padli na lice otroku, ko ga je vila poljubila na čelo. Kraljica bi jo bila rada še vpraševala, a vile ni bilo več. Kraljica ni vedela, ali se naj raduje ali plače. Za nekoliko dni pa se je pomirila in potolažila. „Ona dobra vila bo gotovo bedela nad mojim otrokom: saj je sama rekla, da je njegova obnem njena sreča.“

Skrbno je kraljica pazila na sinka. Bala se je oditi od njega, ker so stanovali ob vodi: Jedva je začel deček hoditi, ga je že vleklo k vodi, kjer se je najrajši igral. Često je padal v vodo, toda valovi so ga vselej tako lepo položili na breg, kakor polaga mati otroka v posteljico.

Bilo je že slišati, da je vojne konec in kraljica je pričakovala vesti o moževem prihodu. Toda ubogemu kralju se je na poti slabo godilo. Hitel je z ladjami domov, kamor ga je vleklo srce, a drugo noč ga je vrgla nevihta ob skalo. V smrtnem strahu se je prijel ob desko, s katero so ga zanesli valovi na otok. Danilo se je že, ko se je zavedel. Groza ga je obšla, kajti videl je, da je sam, celo sam na pustem otoku. „Oh, zakaj nisem rajši utonil v morju, nego da bi tukaj gladu umiral! Nikdar več ne bom videl ljubljene soproge in drage domovine.“

„Zakaj bi je ne videl?“ se je oglasil nekdo za njim. Kralj se je začudil in se ozrl. Zagledal je človeka v lovski obleki.

kega dne zjutraj v veliko dvorano Narodnega doma v Celju zbor odposlancev spodnještajerskih okrajnih zastopov, občin, občinskih in okrajnih hranilnic, bolnic in kmetijskih šol in bivših deželnih podjetij na Spodnjem Štajerskem. Povabili se bodo tudi zastopniki deželne vlade v Ljubljani, zlasti poverjeništa za notranje zadeve in poverjeništa ministerstva financ in poverjeništa za uk, za železnice in za zdravstvo, ter javna dela, za kmetijstvo in socialno skrb. Na dnevnem redu bodo poročila o gospodarskih zadevah, ki so prej spadale v delokrog bivšega štajerskega deželnega zbora in odbora.

Namen tega zbora je posvetovalen in poučen. Predsedstvo likvidacijske komisije boče podati poročilo o stanju prehoda bivše deželne štajerske uprave v skupno deželno upravo za Slovenijo in o stanju obračunavanja z nemškim delom Štajerske glede prej skupnega deželnega premoženja. Pričakujejo se s strani odposlancev okrajnih zastopov in občin itd. nasveti glede ureditve pričakovanih finančnih težav v nekaterih zadolženih, zlasti prej nemških občinah in hranilnicah. Razpravljati bode v ti zvezi o ustanovitvi kakega sanacijskega zaklada, kateremu bi se naj posvetilo iz bivše deželne skupnosti prevzeto aktivno avtonomno premoženje, n. pr. kopalnišče Rogaska Slatina in Dobrna, ali denarna vrednost istega, če bi nepremičnine prevzela država. Z ozirom neustavne razmere v občinah in okrajih bode unestno razpravljati o načinu prihodnjih volitev v občinah.

Ker je podpisaneu predsedniku težko vabiti naravnost vse mnogoštevilne prizadete občine, prosim okrajne odbore oziroma komisarje in gerente, da v sporazumu z okrajnimi glavarji pripravijo potrebno za ta zbor ter po svojem sprevidu primerno ukrenejo zaradi udeležbe posameznih občin ali večjih skupin istih po odposlanceih. Dnevni red se objavi v domačih listih.

O nameravanem sklicanju zbora so poučene vse stranke in ni ugovora zoper ta zbor.

Predsednik likvidacijske komisije za Štajersko: Dr. V. Kukovec.

Celje, dne 27. julija 1919.

Nekaj odgovora mariborski „Straži“.

Ta list se še po svetovni vojni ni odvaldil napadati tako imenovane ptujske liberalne odvetnike in profesorje. V številki z dne 1. avgusta 1919 se obregne brezimni dopisnik iz ptujske okolice nad okrajnim glavarstvom v Ptuj, češ, da to imenuje za nadzornike veleposestev in podjetij v ptujskem okraju samo liberalne ptujske odvetnike in profesorje,

„Povej, človek božji, če je mogoče. Če zahtevaš plačilo, dam ti srebra in zlata, kolikor se ti rači.“

„Nočem ne srebra, ne zlata. Nekaj drugega mi daj, če hočeš, da ti pomagam odtod.“

„Vse ti dam, karkoli hočeš.“

„Doma imaš nekaj, o čemer ne veš. Tisto mi daj!“

Kralj je pomislil. „Malenkost bo, naj ima“, si je mislil in obljubil lovcu.

„Torej mi zapiši s svojo krvjo na ta listič“, je rekel lovec in podal kralju list. Kralj se je zabodel v mazinec in zapisal z lastno krvjo.

„Za dvanajst let si pridem po tisto malenkost.“

Nato je ponudil kralju steklenico z neko pijačo, po kateri je kralj trdo zaspal. A kako se je začudil, ko se je prebudil na griču poleg svojega glavnega mesta. Misli je, da so vse samo sanje, in je hitel domov. Služabniki in dvorjani so ga takoj spoznali in zagnali krik po gradu, da ga je slišala kraljica v svoji sobi. Ni vedela, kaj se je zgodilo in v strahu je zgrabila Milostina (tako je bilo dečku ime) in zbežala na hodnik. Iznenadena je zagledala kralja.

„Čegavo je to dete?“ je vprašal kralj, videč da kraljica ne daje dečka iz rok.

„Raduj se, ljubi mož, Bog je uslišal najino željo, najino dete je.“

Kralj pa je stal, kakor bi ga strela omamila. Spomnil se je, kako se je s krvjo zapisal in začel je bridko jokati. Kako se je veselil svojega doma, sedaj pa ga je vsak pogled na otroka silil k solzam. Hotel je ohraniti svojo tajnost zase in trpeti na tihem, nazadnje pa je vendar moral povedati, kaj ga boli. Mati se je prestrašila, a kmalu se je spomnila povodne vile, ki je obljubila otroku pomoči. Res je, da ni smela nikomur tega zdati, toliko pa je vendar lahko moža potolažila, da ga

da jim primore do višjih dohodkov, dočim baje izobraženih kmetov ne upošteva, kakor to stori ljutomersko okrajno glavarstvo.

Nisem poklican ukrepov okrajnega glavarstva, ki se store po temeljitem prevdanku, zagovarjati. V stvari samej pa kot nadzornik enega iz med veleposestev, ki se pa nisem zato posebno potegoval, moram na ta splošni napad sledeče pripomniti.

I. Deželna vlada ne imenuje nadzornikov za posamezna veleposestva in podjetja radi tega, da bi se nadzorovalo faktično in djansko izvrševanje poljedeljstva in negovanje posameznih kultur; zato ima ja itak vsak veleposestnik in podjetnik svoje strokovno izobražene uslužbence in oskrbnike.

Radi tega je nesmisel očitati nadzornikom, da ne znajo orati, ali pluziti, repe sejati itd. Namen nadzоровanja leži v tem, da se zavarovani veleposestniki ne odtegujejo obdačenju in da sploh ne nasprotujejo državnim interesom. Zato pa imajo menda napadeni liberalni odvetniki in profesorji vsaj toliko sposobnosti, kakor tiste osebe, kateri bi rad brezimni dopisnik kot nadzornike imenoval.

Smoter nadzornikstva je pa tudi ta, da se pripravi neko gradivo za agrarno reformo, ktere gospodarski učinek ne sme biti tak, da bi se pripetili slučajji, kakor jih navaja varaždinjski list „Slobodni gradjanin“ v broju 17. V nekem selu sosedne Hrvatske se je delitev vršila na ta način, da si je agrarni odbor, toraj seljaki, ki so imeli po 10, 15 in še več oralov zemlje, prideli še vsak sebi še po dva orala v zakup, dočim so drugim siromaškim dodelili samo 1/2 orala ali še manj, češ da siromaki nimajo s čim zemljo obdelovati. Taka seljačka logika bi mogoče tudi pri nas uspevala in se razvijala, če bi izobraženi kmetje Stražinega kova prišli v agrarne odbore, ali pa delali predpriprave za agrarno reformo.

Toliko za danes brezimnemu napadovalcu. Če pa hoče še naprej svojo modrost izlirati v predale mariborske Straže, ga prosim, da svoje napade tudi podpiše, da se zamoreva z odprtimi vizirjem meriti.

Ptuj, 5. 8. 1919.

Dr. Brumen.

Gospodarstvo.

Cene za letošnje seno in slamo. V četrtek dne 31. julija se je vršilo v Celju zborovanje Zveze trgovcev s senom na Sp. Štajerskem, katerega so se udeležili zastopniki vseh večjih senskih trgovin na deželi. Na zborovanju so se določile enotne nakupne cene za letošnje seno in slamo. Ugotovilo se je, da nekateri prekupci kupujejo seno po K 10.— do največ K 20.—. S čemur pa niso niti kriti stroški producenta vpričo obstoječih delav-

je opozorila na čudovito varstvo, ki ga ima njun otrok iob vodi. Sklenila sta torej, da bosta strogo pazila na otroka in da zlasti v usodnem letu ne pojmeta nikdar z njim od morskoga brega.

Deček je rasel, leta so potekala in približalo se je dvanajsto leto. Nekega dne je skakal Milostin po vrtu, kar se je spustil iz oblaka velik orel, zgrabil dečka v kremplje in izginil z njim. Zgodilo se je tako naglo, da nihče ni opazil. Dečka so iskali ves dan, a zastonj. Ubogi starši so jokali za njim, nazadnje pa so menili, da ga je morebiti skrila povodna vila, da bi ga rešila. To jih je nekoliko potolažilo.

Orel pa je nesel kraljeviča čez gore in doline. Priletel je z njim k visoki skali, na kateri je stal grad. Pod skalo je bila nizka koča. Tu je pustil orel Milostina in odletel sam v grad.

Kraljevič ni vedel, kaj se je z njim zgodilo in kaj bo. Jokal je, ko je prišla iz hišice stara babica, nesoča v eno roki mleko, v drugi sadje. „Ne joči, dečko, ne joči in rajši jej, kar ti tukaj prinašam. Kadar se okrepaš, ti nekaj povem.“

Prijazna beseda in glad sta prisilila Milostina, da je jedel. Ko se je nasitil, je sedla babica k njemu na klop in mu pripovedovala.

„Poslušaj, golobček moj; tam na skali stoji grad, in v tem gradu stanuje moja hči, ki te je dala odnesti od starišev; tisti orel je bil njen mož. Ona ima tri dekleta. Najstarejša se imenuje Drdra, ker ji ves dan jezik leti kakor mlinsko kolo; drugi je ime Treperenda, ta samo opravlja ljudi in vznemirja ves grad. Tretja, moja ljubljena, se imenuje Krasa, ker je najkrasnejša na svetu in poleg tega razumna in dobra. Mati je strašno huda in če hočeš, da se ti bo dobro godilo, se moraš njej in starejšima dekletoma zelo laskati. Krasa ti ne bo